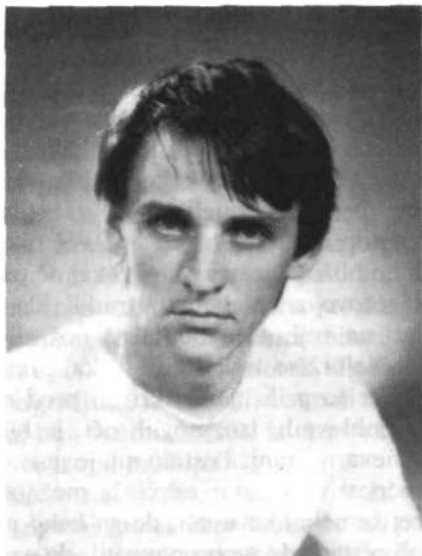

Pesmi

Rade
KrstićSKOZI
TVOJE ROKE

Skozi tvoje roke
se pretakajo tuja življenja,
reka,
ki oledeni od groze.

S svojimi besedami
si ustvarila
raj
in človeka.

O, boginja, ki z vsakim trenutkom
odhajaš v neznano!

Pogledi
tvojih kamnitih oči
so prebodeni z žarki.

Svetloba se odbija od tebe
v usta umrlih.

IGRALKA

Igralka,
narejena
iz gibov,

govori z ostrim glasom,
obrnjena
s svojim srebrnim obrazom
v hladno obličje množice.
Pogašene luči reflektorjev.
Predsmrtni dih.

Tam
v zadnji vrsti dvorane
en sam človek,
ki ne gleda
predstave,
a ve,
zakaj gre.

Smrt je zagorela
v očeh,
na dlaneh
in na tleh.
Iz ust je potegnila
še en glas,
in grlo
igralke,
osvetljeno z rdečim žarom
najtišjega sija,
se je vnelo
od črk.

VEDNO
JE MOLK PRVI

Vedno je molk prvi,
ko pokopavamo svoje mrtve.

Konec besedi,
ki je hotela govoriti.
Nič svetlega.
Videti temo,
to obsojenost brez sodnika,
vrženo v prah in nič
pod težkim zabojem.

Širi se.
 Iz nas beži slovo
 in še kakšna beseda,
 roke se spuščajo v tla
 kakor kaplje dežja,
 obraz
 je trd in pozabljen.

Srce je zmeraj na tisti strani, ki je proč.

V vsakem koraku
 odmeva nedotakljivost.

KDOR HOČE
 ZASPATI Kdor hoče zaspati
 na kamnu življenja
 in videti v sanjah,
 kako pada na zemljo,

kdor hoče dvigniti
 svoje neuresničene želje
 na najvišji vrh,
 tako da bi jih lahko drug dan
 metal čez meje sveta,

kdor hoče izdihniti
 svoj zadnji dih
 skozi klarinet samote,

ta mora počakati,
 da se odprejo zenice
 nihala.

UBIT
 OD BESED Ubit od besed
 leži čez pesem.
 Na dnu belega papirja
 se razteza kača črnila.

Ubit od besed
 leži čez pesem,
 kajti tam, kjer je bil,
 ni našel sledi,
 ki jo je hotel.
 Večnost je pospravila
 z njim še zadnje ostanke.

Smrt je daljica nekam,
 kjer ni bilo še nikogar,
 ki bi izvedel.

Ubit od besed
 po nareku molka.

KOLIKO
 NAKLJUČIJ

Koliko naključij
 sestavlja svoje besede,
 ko se spusti mrak skozi morilca!

Koliko tuje krvi
 je v njegovih rokah,
 ko se zasveti nož
 in potemni obraz!

S hitrim sunkom
 se zasmеji
 rana na prsih
 bolečine, ki je odvezeta
 mučnemu zvijanju.

Luč pleše
 po obodu očesa, v katerem zasanjano
 ostrmi in se vda.

Samo groza je balzam,
 ki ublaži
 iztekanje vida.

KDOR SI BO
IZTAKNIL OČI

Kdor si bo iztaknil
oči
s srebrno iglo,
naj pomisli,
ali je bilo prav,
da je živel.

Vsak dih, ki ga bo izdihnil,
bo majhna črna črka,
ki je ne bo mogel
nihče razvozlati,
vsak krik bo beseda,
ki se je ne bo dalo razumeti.

Ker je sonce nastajalo milijardo let
v tem našem vesoljstvu,
bo tisti, ki si bo iztaknil oči,
preletel
na perutih svetlobe
neskončno pot,

od zemlje do zvezd,
pa morda še dlje,
kjer se zaganjajo črne luknje
druga v drugo
in rojevajo
luč.

VČASIH
BI BILO DOBRO

Včasih bi bilo dobro
ne ozreti se,
kajti lahko pride do krčev
v vratu in v zenicah.

Ali v drobnih žilicah,
ki pod mikroskopom niso vidne.

Ali celo tam,
kjer ni več ničesar,
najsi se telo še tako napenja
in išče v vsem.

NA ŽRTVENIKU
STOJITA
ONA IN ON

Na žrtveniku stojita ona in on,
zver in pošast.
Vsakdo bi rad
videl in presodil,
roke so rablji.

Ogenj na lesenih vejah, čas je,
iztekajo se zadnje minute
njunih življenj.

Zagorelo bo,
prasketi tišine.

Steklenica z oljem ob nogah
in rdeče kadilo
nad prtom.

Vse ustreza modelu.

SVETLOBA,
NAJVIŠJA
MED PREDMETI

Svetloba, najvišja med predmeti, si zida hišo
v očeh, ki ne vidijo.
Slavna podoba preteklosti!

Dvigaš se iz morja prahu
v osteklenela okostja
in jih oblačiš v kožo.

Čez tvoja tanka vlakna
se sprehajajo pajki, črne vdove
okostenelega niča.

In ti sama,
ki ne veš, kam z rokami,
nimaš ničesar od spreminjanja,
naj je še tako boleče.

TITUBA Padec, izveden natančno,
tako da zaškripljejo tla
in govornica švigne iz ust
kakor strela z jasnega.

Pred tabo neme oči,
vodnjak studenčnice,
ki je brez dna.
Padec, krhko telo duše,

ki se je izvila iz klešč
usodnega mirovanja,
da bi dala kri

še zadnjemu dejanju,
ki traja ves čas:
nezmotljivi krik!

Andrej
Loos

Tehtnica razmerij

– Izkoristi priložnost, nespretnež! Sredi dogajanja si! Tvoje kretanje se, ne da bi vedel, merijo; tvoje besede zapišejo! Zaplaval si v tisti čarobni oblak, ki z neodpuštljivim tudi odpustljivo odpušča, ker tako poredko pripluje. Zato ne prenehaj razgrajati! Kakovost ti določajo kar brez sape, zanimanje zate raste kot vremenik pred razpoloženim poletjem. In srednja pot sama ne zadošča, če on ne kaže visoko! Za spoz-

navni znak si vzemi skrajno zvezdo uspeha, dóni glasno in uberi vrhnjo pot!

– Ne zmorem, trdokožec! Pogum mi veleva, da imaš prav, šibkost bi pohlepno preskočila nadstropje stopnic, ker se je po naključju tako in tako že nižje spustila, zato me plaši, da pri naslednjih ne zdrsnem.

– Stoj! Za vraga, ne kaži tega! Naj menijo, da si neranljiv, da za tvojo ni višje poti, ali je le, če jo shodiš sam. Skoči! Prehiti počasne! Sebični svet se ne pogloblja v število stopnic, le hlasta za bliski. Bliskaj, saj ne opazijo praznega neba!